

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 11.9.2014 r.
COM(2014) 563 final

2014/0259 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

**upoważniająca państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej,
Protokołu z 2014 r. do Konwencji z 1930 r. dotyczącej pracy przymusowej lub
obowiązkowej Międzynarodowej Organizacji Pracy w odniesieniu do kwestii
dotyczących polityki społecznej**

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Proponowane decyzje Rady umożliwią państwom członkowskim ratyfikowanie Protokołu do Konwencji dotyczącej pracy przymusowej lub obowiązkowej z 1930 r. Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP), zwanego dalej „Protokołem”.

Przyjęta w 1930 r. przez MOP Konwencja (nr 29) dotycząca pracy przymusowej lub obowiązkowej (zwana dalej „Konwencją”), jest jedną z ośmiu podstawowych Konwencji MOP – podstawowych międzynarodowych norm pracy – i jest uznawana za instrument na rzecz praw człowieka. Przyjmując Konwencję w 1930 r., Międzynarodowa Konferencja Pracy („Konferencja”) wezwała państwa do zniesienia stosowania pracy przymusowej w możliwie najszybszym terminie i do objęcia tego przestępstwa sankcjami karnymi. Jednak ponad 80 lat później, pomimo niemal powszechnego ratyfikowania Konwencji, praktyka ta istnieje nadal, choć w innych formach niż te, które wywołały takie obawy na początku XX wieku. MOP szacuje, że co najmniej 20,9 mln ludzi na całym świecie jest ofiarami pracy przymusowej.

Protokół przyjęty na 103. sesji Konferencji ma na celu wyeliminowanie niedociągnięć we wdrażaniu treści Konwencji oraz poczynienie postępów w zapobieganiu handlu ludźmi do celów pracy przymusowej, jak również w ochronie ofiar pracy przymusowej i zapewnieniu im odszkodowania.

Unia Europejska (UE) zaangażowana jest w promowanie praw człowieka, godnej pracy i w likwidację handlu ludźmi, zarówno wewnątrz samej Unii, jak i w swoich stosunkach zewnętrznych. Szczególne znaczenie ma w kontekście Protokołu również zobowiązanie UE do propagowania ochrony praw dziecka i równości płci, ponieważ kobiety mogą być szczególnie narażone na niektóre formy pracy przymusowej. Istnienie uregulowań prawnych gwarantujących prawa w miejscu pracy jest kluczowym filarem godnej pracy. Poprzez ratyfikację konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) i powiązanych protokołów państwa członkowskie UE wysyłają ważny sygnał świadczący o spójności polityki UE w promowaniu podstawowych zasad i praw dotyczących pracy oraz poprawy warunków pracy na całym świecie.

Ponadto, w ramach strategii UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi¹, Komisja wezwała państwa członkowskie do ratyfikowania wszystkich istotnych instrumentów międzynarodowych, porozumień i zobowiązań prawnych. Działania te przyczynią się do zwalczania handlu ludźmi w skuteczniejszy, lepiej skoordynowany i spójny sposób. Od kilku lat również działania na rzecz praw ofiar w UE zaliczają się do strategicznych priorytetów Komisji. Dyrektywa horyzontalna w sprawie praw ofiar zagwarantuje ofiarom przestępstw możliwość powołania się na wspólne minimalne normy prawne w trakcie prowadzonych przez policję dochodzeń i postępowania sądowego. Protokół powinien być postrzegany jako część tych działań.

Konieczne jest zatem, aby wszelkie przeszkody prawne na szczeblu UE dla ratyfikacji protokołu przez państwa członkowskie zostały usunięte na poziomie UE. Treść Protokołu nie koliduje z istniejącym dorobkiem prawnym UE.

Postanowienia Protokołu wzmacniają międzynarodowe ramy prawne poprzez ustanowienie obowiązku zapobiegania pracy przymusowej i zapewnienia ofiarom ochrony i dostępu do środków naprawczych, takich jak odszkodowania.

¹ Strategia UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi na lata 2012-2016, COM(2012) 286 z 19.6.2012.

W art. 1 i 6 Protokołu zobowiązuje się państwa członkowskie MOP do opracowania polityki krajowej oraz planu działania na rzecz skutecznego i trwałego zwalczania pracy przymusowej, a także do podjęcia środków w celu stosowania przepisów Protokołu w porozumieniu z organizacjami pracodawców i pracowników.

W art. 2 Protokołu przedstawiono środki, jakie państwa członkowskie MOP powinny podjąć w celu zapobiegania pracy przymusowej, a mianowicie:

- prowadzenie akcji edukacyjnych i informacyjnych wśród osób szczególnie zagrożonych pracą przymusową oraz wśród pracodawców;
- prowadzenie działań zmierzających do zagwarantowania, że zakres obowiązywania i stopień egzekwowania przepisów prawa mających znaczenie dla zapobiegania pracy przymusowej mają zastosowanie do wszystkich pracowników i wszystkich sektorów gospodarki oraz że służby inspekcji pracy zostały wyposażone w odpowiednie uprawnienia;
- ochrona osób, zwłaszcza pracowników migrujących, przed potencjalnymi nadużyciami i nieuczciwymi praktykami w zakresie naboru i pośrednictwa pracy;
- wspieranie należytej staranności zarówno w sektorze publicznym, jak i prywatnym; oraz
- działania mające na celu eliminację podstawowych przyczyn zwiększających ryzyko wystąpienia zjawiska pracy przymusowej.

W odniesieniu do ofiar pracy przymusowej art. 3 stanowi, że należy podjąć skuteczne środki w celu ich identyfikacji, uwalniania, ochrony, rekonwalescencji i rehabilitacji, jak również zapewnić inne formy pomocy i wsparcia. W art. 4 zobowiązano państwa członkowskie MOP do zagwarantowania wszystkim ofiarom dostępu do środków naprawczych, takich jak odszkodowania, oraz zapewnienia, że właściwe organy nie będą pociągać ofiar do odpowiedzialności karnej za niezgodne z prawem działania, do których te osoby zostały zmuszone.

Ponadto w art. 5 przewidziano współpracę międzynarodową w celu zapobiegania i eliminacji pracy przymusowej, a art. 7 wykreśla postanowienia przejściowe Konwencji.

Protokół odnosi się do obszarów prawa UE, które są już objęte zaawansowanym poziomem regulacji.

Zawarte w nim przepisy w sprawie zapobiegania pracy przymusowej dotyczą aspektów objętych polityką społeczną UE, w odniesieniu do których prawo UE określa minimalne zasady dotyczące warunków pracy².

Zawarte w Protokole przepisy dotyczące ochrony ofiar i dostępu do środków naprawczych odnoszą się do aspektów związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach

² W tym w dyrektywie 91/533/EWG w sprawie obowiązku pracodawcy dotyczącego informowania pracowników o warunkach stosowanych do umowy lub stosunku pracy („dyrektywa w sprawie pisemnego oświadczenia”), w dyrektywie 2008/104/WE w sprawie pracy tymczasowej, jak również w dyrektywach dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy, w tym dyrektywie ramowa 89/391/EWG, dyrektywie 2003/88/WE w sprawie czasu pracy, dyrektywie 94/33/EWG w sprawie ochrony pracy osób młodych i dyrektywie 92/85/EWG w sprawie ochrony macierzyństwa.

karnych, dla których w prawie UE określono minimalne standardy dotyczące zwalczania handlu ludźmi i praw ofiar³.

Części Protokołu dotyczą również swobodnego przepływu pracowników⁴ oraz przepisów dotyczących azylu i imigracji⁵.

Protokół powiązany jest ponadto z zasadami wspólnej polityki handlowej, postanowieniami umów międzynarodowych UE, instrumentami współpracy na rzecz rozwoju i instrumentami handlowymi odnoszącymi się do podstawowych norm pracy, a także do ratyfikacji i skutecznego wdrażania podstawowych konwencji MOP przez państwa trzecie i państwa członkowskie UE.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

Nie dotyczy.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

Protokół stanowi wiążącą umowę międzynarodową, podlegającą ratyfikacji, oraz powiązany jest z Konwencją. Tworzy on zobowiązania prawne dla państw ratyfikujących, i może być ratyfikowany wyłącznie przez te państwa, które ratyfikowały Konwencję.

W MOP Protokół wykorzystywany jest do częściowego zmieniania lub dodawania nowych elementów do Konwencji, co umożliwia dostosowywanie jej do zmieniających się warunków i zwiększanie jej znaczenia. Artykuł 19 ust. 4 Konstytucji MOP w sprawie przyjęcia i ratyfikacji konwencji ma zastosowanie także do Protokołu.

Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (ETS)⁶, a dokładniej opinią dotyczącą zawarcia i ratyfikacji Konwencji MOP⁷, państwa członkowskie nie mogą podejmować decyzji o ratyfikowaniu Protokołu poza ramami instytucji UE, jako że części Protokołu wchodzi w zakres kompetencji UE.

Unia Europejska jako taka nie może jednak ratyfikować protokołu MOP, ponieważ zgodnie z zasadami MOP jedynie państwa mogą być stronami takich protokołów.

Ponieważ przedmiot niniejszego Protokołu wchodzi częściowo w zakres kompetencji Unii, a częściowo w zakres kompetencji państw członkowskich, instytucje UE oraz państwa członkowskie muszą podjąć niezbędne środki w celu współpracy na rzecz ratyfikacji Protokołu⁸ i wdrażania zobowiązań z niego wynikających.

³ Dyrektywa 2011/36/UE („dyrektywa w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi”); Dyrektywa 2012/29/UE („dyrektywa w sprawie praw ofiar”);

⁴ Art. 45 TFUE i rozporządzenie nr 492/2011 w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii.

⁵ Dyrektywa 2004/81/WE („dyrektywa w sprawie dokumentu pobytowego dla ofiar handlu ludźmi”) oraz dyrektywa 2009/52/WE („dyrektywa w sprawie kar dla pracodawców”). Wybrane przepisy Protokołu oraz powiązanego z nim zalecenia odnoszą się również do dyrektywy 2008/115/WE („dyrektywa w sprawie powrotów”), dyrektywy 2011/98/UE (dyrektywa w sprawie jednego wniosku o jedno zezwolenie) i dyrektywy 2014/36/UE („dyrektywa w sprawie warunków wjazdu i pobytu pracowników sezonowych”).

⁶ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie AETR 22/70 z dnia 31 marca 1971 r., Rec. 1971, 263; Zob. również art. 3 ust. 2 TFUE, w którym skodyfikowano te zasady.

⁷ Opinia 2/91 Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 marca 1993 r. w sprawie Konwencji nr 170 dotyczącej substancji chemicznych, Rec. 1993-I, s. 1061.

⁸ Opinia 2/91 Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, (ibidem), pkt 36, 37 i 38.

W ciągu ostatnich dziesięciu lat Rada upoważniła już państwa członkowskie do ratyfikowania w interesie UE pięciu konwencji MOP, których pewne części wchodzą w zakres kompetencji Unii⁹.

W odniesieniu do Protokołu uregulowania pod względem różnych, objętych nim aspektów zwalczania handlu ludźmi, ochrony ofiar i polityki rynku pracy, są na zaawansowanym etapie w takim stopniu, że państwa członkowskie nie mogą już działać samodzielnie w kontaktach z podmiotami zewnętrznymi¹⁰. Artykuł 82 ust. 2 i art. 153 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowią główną podstawę prawną odnośnych przepisów unijnych, które są bardziej szczegółowe niż ogólne zasady ustanowione w Protokole.

Brak jest jakiegokolwiek sprzeczności pomiędzy przepisami Protokołu i określonymi w dorobku prawnym UE minimalnymi wymaganiami w tych dziedzinach.

Zgodnie z art. 19 ust. 8 Konstytucji MOP, Protokół określa minimalne standardy. Takie samo podejście cechuje dorobek prawny UE. Oznacza to, że przepisy unijne mogą być bardziej rygorystyczne niż normy MOP i vice versa¹¹.

W proponowanych decyzjach Rada upoważni w związku z tym państwa członkowskie do ratyfikowania w interesie Unii tych części Protokołu, które wchodzą w zakres kompetencji UE, i zaleci im podjąć starania, aby zostało to przeprowadzone do końca 2016 r.

Proponowane decyzje Rady oparte są z jednej strony na art. 218 ust. 6 TFUE, w związku z art. 82 ust. 2 TFUE, który stanowi główną podstawę prawną dla przepisów unijnych dotyczących współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, istotnych w kontekście zwalczania handlu ludźmi i ochrony praw ofiar, a z drugiej strony na art. 153 ust. 2 akapit drugi TFUE, w związku z art. 218 ust. 6 TFUE, który stanowi główną podstawę prawną dla przepisów unijnych dotyczących ochrony i poprawy warunków pracy, istotnych w kontekście zapobiegania pracy przymusowej.

Protokół doprowadzić ma do osiągnięcia kilku celów, które są ze sobą nierozdzielnie związane, przy czym żaden z nich nie jest drugorzędny lub pośredni w stosunku do drugiego. W szczególności celem Protokołu jest z jednej strony zapewnienie godnych warunków pracy, a z drugiej ochrona ofiar pracy przymusowej lub obowiązkowej i nałożenie sankcji na sprawców. Dlatego musi on być oparty zarówno na art. 82 ust. 2 TFUE, jak i na art. 153 ust. 1 lit. a) i b). Pojedyncza decyzja nie może zostać przyjęta na podwójnej podstawie prawnej, w

⁹ Decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2005 r. upoważniająca państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Wspólnoty Europejskiej, Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej dokumentów tożsamości marynarzy (Konwencja nr 185, Dz.U. L 136 z 30.5.2005, s. 1); decyzja Rady z dnia 7 czerwca 2007 r. upoważniająca państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Wspólnoty Europejskiej, Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy o pracy na morzu z 2006 r. (Dz.U. L 161 z 22.6.2007, s. 63); decyzja Rady z dnia 7 czerwca 2010 r. upoważniająca państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r. (Konwencja nr 188), Dz.U. L 145 z 11.6.2010, s. 12; decyzja Rady z dnia 28 stycznia 2014 r. upoważniająca państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej bezpieczeństwa przy używaniu substancji i preparatów chemicznych w pracy z 1990 r. (konwencja nr 170) (2014/52/UE); decyzja Rady z dnia 28 stycznia 2014 r. upoważniająca państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej godnej pracy dla osób pracujących w gospodarstwie domowym z 2011 r. (konwencja nr 189) (konwencja nr 189) (2014/51/UE);

¹⁰ Opinia 2/91 Trybunału Sprawiedliwości, pkt 25 i 26.

¹¹ Opinia 2/91 Trybunału Sprawiedliwości, pkt 18.

przypadku gdy procedury wymagane przez obie podstawy prawne są ze sobą niespójne¹². Jest tak w niniejszym przypadku z uwagi na fakt, że kwestie związane ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych nie są wiążące dla Danii, co prowadzi do różnic pod względem prawa głosu w Radzie. W związku z tym potrzebne są dwie odrębne decyzje Rady.

Odnosnie do celu ochrony ofiar pracy przymusowej lub obowiązkowej i nałożenia sankcji na sprawców, art. 82 ust. 2 TFUE jest jedyną podstawą prawną, na której niniejszy wniosek powinien być oparty. Faktem jest, że Protokół odnosi się także do statusu pobytowego ofiary pracy przymusowej lub obowiązkowej, w zakresie, w jakim jest to niezbędne do umożliwienia tym ofiarom dostępu do odpowiednich i skutecznych środków naprawczych (zob. w szczególności art. 4 Protokołu). Ten powiązany z art. 79 TFUE cel ma jednak tylko charakter pomocniczy, podczas gdy cele zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania go oraz ochrony ofiar, powiązane z art. 82 ust. 2 TFUE¹³, stanowią wyraźnie jego najważniejszą część i główne założenie.

Komisja przypomina w tym kontekście, że w dniu 14 kwietnia 2014 r., zgodnie z art. 218 ust. 3 i 4 TFUE, przekazała ona Radzie zalecenie dotyczące decyzji Rady wyrażającej zgodę na otwarcie negocjacji i wytycznych negocjacyjnych na 103. sesję Międzynarodowej Konferencji Pracy w odniesieniu do Protokołu uzupełniającego Konwencję nr 29 dotyczącą pracy przymusowej lub obowiązkowej, przyjętą przez Międzynarodową Organizację Pracy (MOP) w 1930 r. (COM(2014)238 z 14.4.2014 r.). Ponadto Komisja przypomina, że zalecenie to zostało omówione podczas posiedzeń grupy roboczej Rady w dniach 5 maja, 14 maja i 16 maja 2014 r. oraz, że pomimo kilku nieudanych prób osiągnięcia akceptowalnego rozwiązania, zdecydowano na posiedzeniu COREPER-u w dniu 23 maja 2014 r. nie podejmować dalszych kroków w tej sprawie i w związku z tym nie przedkładać Radzie projektu decyzji do przyjęcia. W rezultacie Komisja wydała następującą deklarację, która została zarejestrowana w protokole COREPER-u:

„Komisja przypomina o obowiązku lojalnej współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w każdych okolicznościach. Brak tych decyzji doprowadzi do sytuacji, która nie będzie zgodna z Traktatami, ponieważ państwa członkowskie nie mają prawa podejmować zobowiązań prawnych w sprawach wchodzących w zakres kompetencji Unii w międzynarodowych negocjacjach bez odpowiednich ram prawnych w postaci decyzji unijnych. Komisja oceni, jakie kroki należy podjąć w tym zakresie. Komisja przypomina o potrzebie respektowania kompetencji Unii, aby uniknąć wszelkich niezgodności między dorobkiem prawnym Unii a instrumentami Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP), które będą negocjowane, i o konieczności działania przez państwa członkowskie zgodnie z interesem UE w ramach MOP.”

Komisja zauważa ponadto, że pomimo braku przyjęcia wspomnianego projektu decyzji, państwa członkowskie rozpoczęły w ramach MOP proces negocjacji i przyjęcia Protokołu z 2014 r. do Konwencji dotyczącej pracy przymusowej lub obowiązkowej. Ze względu na wagę Protokołu z 2014 r. do Konwencji dotyczącej pracy przymusowej lub obowiązkowej, zgodnie z art. 218 ust. 6 TFUE Komisja proponuje niniejszym, aby upoważnić państwa członkowskie, działające wspólnie w interesie Unii, do ratyfikowania wspomnianego Protokołu.

¹² Zobacz ostatni wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 11 czerwca 2014 r., sprawa C-377/12, pkt 34.

¹³ Zob. w szczególności dyrektywa 2012/29/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw, która oparta jest na art. 82 ust. 2 TFUE oraz dyrektywa 2011/36/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, która oparta jest na art. 82 ust. 2 i 83 ust. 1 TFUE. Artykuły 1 ust. 1, ust. 2, ust. 3, art. 2 lit. a), art. 2 lit. c), art. 3, art. 4 ust. 1 i art. 4 ust. 2 Protokołu mają bezpośrednie znaczenie dla kwestii uregulowanych tymi dyrektywami.

Jednocześnie Komisja podkreśla, że niniejszy wniosek nie może w żaden sposób być traktowany jako uznanie przez Komisję legalności procedury, która doprowadziła do przyjęcia wspomnianego protokołu w ramach MOP.

Wniosek

DECYZJA RADY

upoważniająca państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, Protokołu z 2014 r. do Konwencji z 1930 r. dotyczącej pracy przymusowej lub obowiązkowej Międzynarodowej Organizacji Pracy w odniesieniu do kwestii dotyczących polityki społecznej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 153 ust. 1 lit. a) i b) TFUE w związku z art. 218 ust. 6 lit. a) ppkt (v),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego¹⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska wspiera ratyfikację międzynarodowych konwencji dotyczących pracy, które zostały przez Międzynarodową Organizację Pracy uznane za uaktualnione, aby przyczynić się do wysiłków Unii Europejskiej na rzecz wspierania praw człowieka i godnej pracy dla wszystkich, a także w celu wyeliminowania handlu ludźmi, zarówno wewnątrz UE, jak i poza nią, w związku z którymi to działaniami ochrona podstawowych zasad i praw dotyczących pracy ma kluczowe znaczenie.
- (2) Części przepisów Protokołu z 2014 r. do Konwencji z 1930 r. dotyczącej pracy przymusowej lub obowiązkowej Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP), zwanego dalej „Protokołem”, wchodzą w zakres kompetencji Unii, zgodnie z art. 153 ust. 1 lit. a) i b) TFUE. W szczególności niektóre postanowienia Protokołu zostały już uwzględnione w dorobku prawnym UE w dziedzinie polityki społecznej¹⁵.
- (3) W rezultacie państwa członkowskie nie mogą podejmować zobowiązań w odniesieniu do tych części poza ramami instytucji Unii Europejskiej¹⁶.
- (4) Artykuł 19 ust. 4 Konstytucji MOP w sprawie przyjęcia i ratyfikacji konwencji ma zastosowanie także do Protokołu, który jest prawnie wiążącym porozumieniem międzynarodowym, podlegającym ratyfikacji i powiązany z Konwencją.

¹⁴ Dz.U. C z , s. .

¹⁵ W szczególności art. 1 ust. 1, art. 2 lit. a) i ust. 2 lit. d) Protokołu dotyczą kwestii uregulowanych dyrektywą 91/533/EWG w sprawie obowiązku pracodawcy dotyczącego informowania pracowników o warunkach stosowanych do umowy lub stosunku pracy („dyrektywa w sprawie pisemnego oświadczenia”), dyrektywą 2008/104/WE w sprawie pracy tymczasowej, jak również dyrektywami dotyczącymi bezpieczeństwa i higieny pracy, w tym dyrektywą ramową 89/391/EWG, dyrektywą 2003/88/WE w sprawie czasu pracy, dyrektywą 94/33/EWG w sprawie ochrony pracy osób młodych i dyrektywą 92/85/EWG w sprawie ochrony macierzyństwa.

¹⁶ Trybunał Sprawiedliwości, sprawa 22/70, Komisja przeciwko Radzie („AETR”), Rec. [1971] 263, pkt 22, opinia 2/91 („MOP”), Rec. 1993-I1061, pkt 26, oraz sprawa C-45/07, Komisja przeciwko Radzie, Zb.Orz. [2009] I- 701, pkt 31.

- (5) Unia Europejska nie może ratyfikować Protokołu, ponieważ jedynie państwa mogą być jego stronami.
- (6) Dlatego konieczne jest, aby państwa członkowskie zostały upoważnione do ratyfikowania Protokołu, działając wspólnie w interesie Unii Europejskiej, odnośnie do części wchodzących w zakres kompetencji Unii zgodnie z art. 153 ust. 1 lit. a) i b) TFUE.
- (7) Postanowienia projektu Protokołu inne niż przepisy odnoszące się do polityki społecznej będą przedmiotem decyzji przyjętej równoległe z niniejszą decyzją,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym upoważnia się państwa członkowskie do ratyfikowania, odnośnie do części wchodzących w zakres kompetencji Unii zgodnie z art. 153 ust. 1 lit a) i b) TFUE, Protokołu z 2014 r. do Konwencji dotyczącej pracy przymusowej lub obowiązkowej z 1930 r. Międzynarodowej Organizacji Pracy.

Artykuł 2

Państwa członkowskie powinny podjąć niezbędne kroki w celu złożenia dokumentów ratyfikacji Protokołu na ręce Dyrektora Generalnego Międzynarodowego Biura Pracy możliwie jak najszybciej, najlepiej do dnia 31 grudnia 2016 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*